

Fogoly a vonaton

*Otthon hagytam a jegyemet.
Ideges kapkodás a sínek közt.
Futás vissza! Sorakozó.
Még elérem a lépcsőt.*

*Társtalanul az ónszürke szakaszban.
Billent fejem hirtelen arra eszmél,
testemben egy idegen elaludt...*

*Elindulok a rázkodó,
fénylyukacsokkal átvert folyosókon.
Kicsattan egy tolózár, valaki
nevem lassóját veti utánam.
Negyven esztendő távolát
jelszóként összerántva,
két másodperc alatt
kimondom én is a nevét.*

*Behív, leültet, boldog,
hogy annyi tűnt idő után,
akárcsak ő, még mindig
ugyanolyan vagyok,
a régi böcsületből élek.
Beköt a bizalom szemellenzőibe.
Nem érzi meg, hogy közben
az én szemem mögött
szüntelenül foroga nyugtalanság,
az össze-vissza tartozás
őrlődő kínja, gondja,
a folyton másra-figyelés.*

*Nem tudja, hogy míg ő fogna magához,
másokat el kell vesztenem,*

*hogy ebből a kötésből is
az ablakot lerántva, szökve,
intennem kéne valaki másnak,
ki épp ily éhes-megadóan
a szabadító pillanatra vár.*

„Ki eszelhet ki nála szomorúbbat?”

*A repülőtér ívei alatt
zápor utáni fényben
csillog a szárnyak, törzsek arabeszkje.
A távol pillérein át
a biztonság, a könnyűség
orsóiról peregve oda-vissza
tolonganak a szabadult fölény
megváltott jövevényei.*

*Száz méterrel odébb,
fölmagzott lósóskák, poros
bokrok mögött a homokon
nem száradt még föl a sár.
Egymásba tolt asztalokon
éretlen alma, paradicsom,
csenevész paprika, hagyma.
Zacskókká kondorítható,
fölszeletelt újságpapír.*

*Fakómintás ruhájú,
kitéphetetlen ráncú asszonyok,
szamóca, málna meztelen
kupacai fölött
hessegtetik a legyeket.*

*S külön mindenkitől, a védtelenség
zászlótartójaként
áll mozdulatlanul egy öregember,
kezében gladiólusz.*